

Եղիշե Չարենց

Ոսկին

Կապո՛ւյտի մեջ, կապո՛ւյտի մեջ արևի ոսկին:
Քնի՛ր, քնի՛ր, կապո՛ւյտ աղջիկ, չգարթնես ծեգին:

Կարապները լճերի մեջ, ջրերի վրա
Դեռ քնել են, դեռ նիրհում են. կարթնանան հիմա:

Ու գանգերը դողանջում են՝ կարկաչուն, հնչում,
Փախցնում են աստղերի շուն և կանչո՛ւմ, կանչում:

Խաչը վանքի, ե՛րգը գանգի կապույտում վերջին.
Չարթի՛ր, գարթիր, կապո՛ւյտ աղջիկ, ու նայի՛ր խաչին...

Նա ոսկի է, երկի՛նք նետած մի կտոր ոսկի.
Նա մի երագ, ոսկի միրած արթնացած խոսքի:

Ու արևի թևը ահա լճերի նիրհում
Հրդեհում է աստղանկար տրտմության հեռուն...

Ու մարում են, ու մեռնում են այն աստղերը, տե՛ս:
Արթնացել են կարապները ու կանչո՛ւմ են մեզ:

Քույր, վայրկյանը սրբագան է բռնկում ու մահ.
Կարապները, որ կանչում են, կմեռնեն հիմա:

Ու կմարի խաչը վանքի կապույտում վերջին.

Զարթիր, գարթիր, կապո՛ւյտ աղջիկ, ու նայի՛ր խաչին...